

SOLEMNITAT DE LA NATIVITAT DEL SENYOR

MISSA DEL DIA

PRIMERA LECTURA – Isaïes 52, 7-10

SALM RESPONSORIAL • Sal 97, 1-6: *Els confins de la terra han contemplat la victòria- del nostre Déu.*

Salm 98

98,1 Canteu a Yavé un cant nou, perquè ha fet meravelles; victòria li ha donat la seva destra i el seu braç sant.

98,2 Yavé ha donat a conèixer la seva salvació, als ulls de les nacions ha revelat la seva justícia;

98,3 s'ha acordat del seu amor i la seva lleialtat

amb la casa d'Israel. Tots els confins de la terra han vist la salvació del nostre Déu.

98,4 Aclameu a Yavé, tota la terra, esclateu, crideu de goig i salmegeu!

98,5 Salmegeu per a Yavé amb la cítara, amb la cítara i al so de la salmòdia;

98,6 amb les trompetes i al so de la banya aclameu davant la faç del rei Yavé.

SEGONA LECTURA

En distintes ocasions i de moltes maneres va parlar Déu antigament als nostres pares pels Profetes. Ara, en aquesta etapa final, ens ha parlat pel Fill, a qui ha nomenat hereu de tot, i per mitjà del qual ha anat realitzant les edats del món. Ell és reflex de la seva glòria, empremta del seu ser. Ell sosté l'univers amb la seva paraula poderosa. I, havent realitzat la purificació dels pecats, està assentat a la dreta de Sa Majestat en les altures; tant més encimbellat sobre els àngels, com més sublim és el nom que ha heretat. Perquè, a quin àngel va dir mai: «Fill meu ets tu, avui t'he engendrat»? O: «Jo serè per a ell un pare i ell serà per a mi un fill»? I en un altre passatge, en introduir en el món al primogènit, diu: «Adorin-lo tots els àngels de Déu».

EVANGELI – Sant Joan 1, 1-18

- En el principi ja existia la Paraula, i la Paraula estava al costat de Déu, i la Paraula era Déu. La Paraula en el principi estava al costat de Déu. Per mitjà de la Paraula es va fer tot, i sense ella no es va fer res del que s'ha fet. En la Paraula hi havia vida, i la vida era la llum dels homes. La llum brilla en la tenebra, i la tenebra no la va rebre. Va sorgir un home enviat per Déu, que s'anomenava Juan: aquest venia com a testimoni, per donar testimoni de la llum, perquè per ell tots vinguessin a la fe. No era ell la llum, sinó testimoni de la llum. La Paraula era la llum verdadera, que enllumena a tot home. Al món va venir, i en el món estava; el món es va fer per mitjà d'ella, i el món no la va conèixer. Va venir a casa seva i els seus no la van rebre. Però a quants la van rebre, els dona poder per ser fills de Déu, si creuen en nom seu. Aquests no han nascut de sang, ni d'amor carnal, ni d'amor humà, sinó de Déu. I la Paraula es va fer carn i va acampar entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria: glòria pròpia del Fill únic del Pare, ple de gràcia i de debò. Juan dona testimoni d'ell i crida dient: «Aquest és de qui vaig dir: "El que ve darrere mi passa davant mi, perquè existia abans que jo"». Perquè de la

seva plenitud tots hem rebut, gràcia després de gràcia. Perquè la Llei es va donar per mitjà de Moises, la gràcia i la veritat van venir per mitjà de Jesucrist. A Déu ningú ho ha vist mai: Déu Fill únic, que està al si del Pare, és qui l'ha **donat a conèixer**

DIA DE NADAL

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA Isaïes 52, 7-10

APROFONDIR AQUEST TEXT

Al seu poble exiliat, lluny de la Terra promesa, Déu dirigeix un missatge de consolació per boca del seu profeta.

L'autor inspirat ENTREVEU la carrera del missatger de bones noves (en grec bona nova= evangeli)

- Ell escolta la veu dels guiats, vigilant que veuen amb els seus ulls mateixos el Senyor que retorna
- Per consolar el seu poble, i permetre de tornar a la seva terra
- Per aixecar de les seves ruïnes Jerusalem, personificació de tot el poble, i rescatar-la, és a dir, sortir a prendre la seva defensa com qualcú de la seva família i fer-la sortir de l'impàs on en troba.

I aquesta bona nova és cridada a ser escoltada per tothom, una crida universal: totes les nacions d'un cap a l'altre de la terra, veuran la salvació de Déu.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

- Amb els canvis de to, amb els canvis de ritme, el LECTOR s'esforçarà en distingir bé la carrera del missatger que porta la bona nova: *Que bells són sobre les muntanyes els peus del missatger que anuncia la pau, que porta la bona nova, que pregonja la victòria, que diu a Sió: «El teu Déu és Rei»!*
- La crida a escoltar, a veure, a esclatar en crits d'alegria : Escolta: els teus sentinelles criden, canten a l'uníson, perquè veuen cara a cara al Senyor, que torna a Sió. Trenqueu a cantar a l'uníson, ruïnes de Jerusalem, que el Senyor consola al seu poble, rescata a Jerusalem:

La revelació de la DIMENSIÓ UNIVERSAL de la salvació que arriba: *el Senyor despulla el seu sant braç la vista de totes les nacions, i veuran els confins de la terra la victòria del nostre Déu.*

EL SALM 97

El salm 97 respon admirablement a la primera lectura. *D'un cap a l'altre de la terra, tots els pobles veuran la salvació del nostre Déu*, anunciava en futur el profeta. Tothom ha vist la victòria del nostre Déu, ens fa cantar avui, en passa el salmista: compostat per celebrar una intervenció esclatant de Déu en favor del seu poble (v 1, 3), aquest himne convé particularment a la litúrgia de Nadal: en Jesús, l'Església aclama el seu Senyor que ve a governar el món amb justícia (9-10). El seu naixement és no solament un testimoni de l'amor de Déu en favor d'Israel, però una meravella per a totes les nacions, un esdeveniment suscitant l'acció de gràcies de tota la terra (v. 2-3).

SEGONA LECTURA– Hebreus 1, 1-6

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Com – interroga l'autor de la carta als Hebreus – (Una carta que és probablement un sermó), tenir accés a Déu si Déu mateix no pren la iniciativa de venir a trobar els homes?

Així, proclama d'entrada, en una primera frase d'una solemnitat i d'una plenitud excepcionals que marca la distinció entre **LES DUES ÈPOQUES DE LA REVELACIÓ**, Déu ha entrat en relació amb els homes en la seva història. Ha parlat, ha actuat, perquè la seva paraula és una paraula que fa el que diu.

- *En diverses ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes... però en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del seu Fill, que ell ha constituït hereu de tot...*
- Després ens introdueix en la **CONTEMPLACIÓ DEL MISTERI DE CRIST** i del seu itinerari, en el qual ens hi enganxa:
- *Ell que és resplendor de la glòria de Déu... i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula...*
-
- Ens ha dit la paraula definitiva de Déu:
- *Acabada l'obra de purificació dels pecats...*
- *S'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina, i ocupa un lloc més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència....*
-

Aquell de qui celebrem el naixement i en contemplam la humanitat, és el Ressuscitat. No hi ha Nadal sense anunci pasqual.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà en assegurar una proclamació contemplativa, meditativa, fixant-se, entre altres de:

- Les OPOSICIONS sobre les que l'autor construeix la seva primera frase:
- En el passat / en aquests dies...
- Déu a parlat als pares / Déu ens ha parlat
- Pels profetes / pel Fill

LES ETAPES DE L'ITINERARI DEL FILL

- Resplendor de la glòria de Déu
- Empremta del seu ser/ que sosté tot l'univers
- Després acabada l'obra de la purificació dels pecats
- S'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina..

Els ARGUMENTS D'ESCRITURA de l'autor: tres citacions de l'Antic Testament (la primera del salm 2; la segona de 2 Sam 7, 14; la tercera, de Deuteronomi 32, 43.

Preparada per mitjà del silenci, la proclamació d'aquest esplèndid serà perllongat pel silenci abans de l'aclamació a l'Evangelí.

COMENTARI A L'EVANGELI

Mateu comença la seva obra amb el Llibre de la genealogia de Jesús el Crist, fill de David, fill d'Abraham. Lluc inaugura el seu relat dels esdeveniments que s'han realitzat entre nosaltres (1, 1) amb una presentació organitzada d'alguns episodis de la infantesa de Jesús: via de Crist i és a la vegada introduïda i prefigurada. Marc – ho hem vist al 2 diumenge de l'Advent- s'acontenta en oposar en el seu llibre aquest títol altament significatiu: començament de la Bona Nova de Jesús, el Crist, el Fill de Déu.

Pel que fa a Joan, introdueix el seu Evangeli amb un Pròleg en forma d'himne, que molts investigador creuen que era cantat per la comunitat cristiana de Joan abans d'haver-lo posat a l'inici del 4t. Evangeli. Com una obertura, d'una obra simfònica- o encara millor a la manera d'un moviment final- aquest himne n'orquestra en un poderós raccourci.

Joan, a la recerca d'una introducció pel seu evangeli, explica A. Marchedour, ha adoptat l'himne per fer-ne una introducció que, com una obertura musical, declina un rera l'altre els grans temes de l'evangeli: Jesús, del que l'evangeli narrarà la història entre els homes, és presentat aquí en el seu origen i el seu començament. Ell és el Verb que preexistia al començament, la seva intimitat amb Déu, és tal que el poema afirma que era Déu. El seu paper en relació als homes desborda el poble d'Israel ja que ell és creador, Vida i Llum per tot home que ve a aquest món. L'encarnació marca l'entrada del Verb en la història, la seva trobada definitiva amb els homes i el poble jueu; uns la refusen, altres l'acullen, la comunitat cristiana. Aquest himne narra amb solemnitat l'itinerari del Verb des de la seva estada en Déu (v. 1-2) la seva vinguda entre els humans (3-5), la seva elecció per Israel (9-11), després la seva encarnació (14), fins el seu retorn. Ell que és al si del Pare.

QUE CELEBRA L'ITINERARI DEL VERB DE DÉU:

Seguim el seu desenvolupament, estrofa per estrofa.

- L'origen misteriós de Jesús, el Verb creador:
 - . les dues primeres paraules: Al principi" lliguen la vinguda de Jesús als primers capítols del Gènesis, Jesús és així rellegit a partir del començament de la revelació: al llarg de tot l'evangeli serà presentat com el terme de tota la revelació, el revelador suprem, el do últim de Déu, el rostre de Déu entre els homes.
- El Verb de Déu (designació pròpia de Joan en el Nou testament) és presentat primer en la seva preexistència eterna, la seva eterna intimitat amb el Pare, la seva distinció amb ell, la seva divinitat: El Verb (el Logos, la Paraula) era amb Déu, i el Verb era Déu. Després l'himne proclama la universalitat de l'obra de la creació d'Aquell que és la paraula eterna de Déu: per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Al mateix temps que ell dóna la vida al món, la porta en l'existència.
- **El Verb de Déu, Llum i vida pels homes.**

Prop, en Déu, i Déu ell mateix, el Verb viu des dels orígens una relació única amb els homes. No n'és solament el creador; ell és La Vida i La Llum; ell no és solament la font de tota vida; el fruit de la seva presència entre els homes ha estat la manifestació i la comunicació de la Vida sobrenatural. Ell és també la LLUM: no la llum còsmica, sinó la Llum divina i sobrenatural, la que guia els homes.

- **El testimoni de Joan Baptista.**

Contrastant singularment amb la solemnitat dels primers versets del Pròleg, vet aquí l'entrada en escena de Joan Baptista: Déu envià un home...

La Llum ha vingut al món precedida per un testimoni: Joan, fill de Zacaries. La grandesa d'aquest home ha estat haver estat enviat per Déu i haver rebut la missió de donar testimoni de la Llum; i conduir, en tant que Precursor, a la fe en Aquell que és la Llum i que ha d'ocupar tot el lloc: no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni.

- **La Llum vingué al món.**

Però quan la Llum vingué al món, xocà amb el refús dels homes. Que el món creat pel Verb hagi refusat la Llum és ja un gran escàndol: Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Encara hi ha un escàndol més gran: és que "els seus", el poble de la Promesa, el poble de l'Aliança no l'ha rebut.

Contràriament, a tots els qui l'han rebut, israelites o no, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu.

- El Verb s'ha fet carn: Joan no escrit que s'hagi fet home; proclama que s'ha fet carn: una paraula que no designa el cos per oposició a l'ànima, sinó que designa l'home en el seu aspecte fràgil i moridor.

- Habità entre nosaltres (literalment: ha plantat la seva tenda entre nosaltres (tabernacle tradueix la versió litúrgica catalana): pels seus lectors, l'expressió evoca immediatament "l'habitació de Déu" enmig del seu poble. Aquesta presència de Déu entre els seus, simbolitzada en altre temps per la Tenda del desert, en temps de l'Èxode, després pel Temple de Jerusalem, vet aquí que ara es realitza, de manera perfecta i definitiva, en Jesús, Déu fet home (Joan 2, 19-22: ..ell parlava del Temple del seu cos)

- I hem vist la seva glòria. En l'home Jesús comunitat de Joan afirma que ella ha sabut veure la Glòria de Déu, és a dir una qualitat, un a radiació, el resplendor que revela Déu.

- **Jesucrist ha revelat el Déu invisible**

Déu, ningú no l'ha vist mai; Déu Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.

" Com l'himne parteix del Verb prop de Déu, es clou la menció del Fill únic que està al si del pare: és el moviment mateix de l'existència de Jesús, tal com serà resumit de bell nou al final: sabent que ha sortit del pare i que retorna al Pare (13, 3) Però en aquesta Pujada cap Aquell que és l'únic que ell coneix (Ningú no ha vist mai a Déu, ni Moisès =, ell ens vol prendre amb ell: Allà on jo som, també hi sereu vosaltres (14,3). Encara millor, en aquesta intimitat ja ens hi ha introduït: si algú m'estima, i guarda la meva paraula, el meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada en ell (14, 33).